

231,560, altsaa alene i København et Overskud af 36,580 Kvinder. Ved at optage de heromhandlede Tilføjelser som Grundlovsbestemmelser vilde der derfor begaaes en yderligere Uret mod København og Købstæderne samt andre tættere bebyggede Egne i Henseende til Lighedsgrund-sætningens Hævdelse ved Valgrettens Gennemførelse og Ordning.

Det maa nemlig ikke overses, at Landet allerede er i høj Grad favoriseret paa Byernes Bekostning ved Landstingets Sammensætning.

Saaledes har København 7 valgte Repræsentanter i Landstinget, eller, naar bortses fra Færøerne, 7 af 53 valgte Medlemmer, medens dens Befolkning i Forhold til Landets samlede Indbyggerantal, bortset fra Færøerne, udgør paa det nærmeste en Sjattedel (426,540 af 2,588,919), og det derefter ogsaa burde have en Sjattedel af 53; eller paa det nærmeste 9 Medlemmer, og denne Ulighed vil vokse, jo stærkere Hovedstadens Befolkning i Forhold til det øvrige Lands øges.

Hvad dernæst angaar Købstædernes og Frederiksbergs Repræsentanter i Landstinget, udgør Antallet af deres Valgmænd en Femtedel af det samlede Antal Valgmænd og umiddelbare Vælgere, der deltage i Valget af Landstingsmænd. Dette Forholdstal svarede til Befolkningsforholdet mellem By og Land den Gang, da Grundloven blev udstedt. Men nu er Forholdet langtfra længere tilsvarende, fordi Befolkningen siden den Tid er tiltaget ulige stærkere i Byerne end paa Landet. Nu udgør Frederiksbergs og Købstædernes samlede Befolkningstal ifølge den sidste Folketælling i alt 596,794; medens den samlede Landbefolkning udgør 1,565,585. Herefter udgør altsaa Købstædernes og Frederiksbergs Befolkning over en Trediedel af hele Landets, og Forholdet mellem deres Valgmænd og det samlede Antal Valgmænd og umiddelbare Vælgere til Landstinget burde altsaa, hvis Lighedens Grund-sætning skulde gennemføres, være som 1 af 4, medens Grundloven har fastslaaet det som 1 af 5, netop en Følge af, at den har

fastslaaet Forholdet efter det til et givet, i Stedet for efter det til ethvert givet Tidspunkt bestaaende Forhold mellem Land- og Bybefolkningen.

Men naar altsaa København og Købstæderne paa den Maade ere forurettede i Henseende til Repræsentationen i Landstinget, saa vilde det kun være at gøre en yderligere Uret mod dem, hvis man nu fastslog en Regel i Henseende til Folketingets Sammensætning, der vilde kunne benyttes til i et ganske ubestemt Maal at nedsætte Københavns og Købstædernes Repræsentation i Folketinget i Sammenligning med Landets. Mindretallet fastholder derfor, at man fra Lovforslagets Udgangspunkt bør blive staaende ved Bestemmelsen om, at Valgkredsene skulde være omtrent ligestore, og ved Udtrykket „omtrent“ betegnes da kun den Ulighed, der kan fremkomme ved, at man ved Reglens Gennemførelse i alle Tilfælde ikke kan fastholde matematisk Lighed, og at særlige Omstændigheder, f. Eks. geografiske Forhold, derhos kunne afføde en noget større Afvigelse.

Ved de her anførte Indsigelser har Mindretallet haft Forslagets eget Udgangspunkt for Øje, for saa vidt som det fastholder den nu bestaaende Valgordning til Folketinget med Enmands-Valgkredse, hvilket det har gjort ved i sidste Sætning at genoptage den nugældende Regel ifølge Grundlovens § 32, at enhver Valgkreds vælger en iblandt dem, der har stillet sig til Valg. Det er altsaa den almindelige Valgmaade, Fler-talsvalget, som Forslaget fastholder. Denne Valgmaade blev ganske vist indført i Juni-Grundloven, da man ikke kendte nogen anden, skønt man allerede den Gang erkendte dens Mangelfuldhed, og fremdeles fastholdt i den gældende Grundlov ved Folketingsvalgene, fordi den Gang Udgangspunktet for Forhandlingerne var at bevare Juni-Grundloven saa vidt mulig uforandret, og kun ændre den, for saa vidt Regeringens og Rigsraadets Flertal fandt det uundgaaeligt nødvendigt, nemlig i Henseende til Landstingets Sammensætning. Derfor blev ogsaa den i 1855 opfundne og indførte Forholdstalsvalgmaade gennemført